

Arrest

nr. 206 481 van 3 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. CAERELS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. CAERELS verschijnt voor verzoekster en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op [...]1997 te Nangarhar (Afghanistan) geboren te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De partner of echtgenoot van verzoekster, de heer S.Y. verblijft in België en verkreeg het subsidiair beschermingsstatuut op 20 april 2016, volgend op een internationaal beschermingsverzoek ingediend op 19 oktober 2015.

Verzoekster deed een aanvraag om de heer S.Y. in België te vervoegen.

Op 30 januari 2018 weigerde de gemachtigde de afgifte van een visum D.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10bis§2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door S. A. [...]1997 teneinde haar vermoedelijke echtgenoot S. Y. [...]1993 in België te vervoegen. Overwegende dat ter staving van de visumaanvraag een huwelijksakte wordt voorgelegd, afgeleverd op 22/ 08/2016 voor een huwelijk afgesloten op 24/04/2015

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van art 18 en 21 IPR-codex.

Overwegende dat uit het voorgelegde document blijkt dat de beide echtgenoten aanwezig waren op de registratie van het huwelijk op 22/08/2016 en dat beiden hun vingerafdruk hebben geplaatst; de akte maakt geen melding van een volmacht.

Evenwel bevond de echtgenoot zich op dat moment in België onder het statuut van subsidiair beschermde.

De sociaal assistente van de man bevestigde onze dienst schriftelijk dat de man niet in het bezit is van een paspoort De aanvraagster, in haar interview met de ambassade, stelt dat de man sinds zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 niet meer is teruggekeerd. In casu is het dan ook onmogelijk dat de man aanwezig was in Afghanistan op het moment van de registratie van het huwelijk en hij bijgevolg onmogelijk zijn vingerafdruk kon plaatsen op het document. Het document kan dan ook niet anders dan een frauduleus document beschouwd worden.

Gelet op deze elementen is de authenticiteit van het document dan ook niet gevrijwaard. Het voorgelegde document kan derhalve niet weerhouden worden als bewijs voor de huwelijksband en de visumaanvraag wordt geweigerd.

Indien een Dna-test ten aanzien van het kind A. aantoont dat het om een gemeenschappelijk kind gaat van de heer S. Y. en mevrouw S. A. dan kunnen de resultaten van deze test worden ingeroepen als bewijs bij een nieuwe beslissing op grond van art 10.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift tal van nieuwe stukken. De Raad wijst er evenwel op dat hij in het kader van de annulatiebevoegdheid een wettigheidscontrole doet waarbij hij zich moet plaatsen op het ogenblik dat de gemachtigde de beslissing heeft genomen (beoordeling ex tunc).

De raadvrouw van verzoekster erkent dat vele nieuwe stukken zijn voorgelegd bij het verzoekschrift maar dat dit enkel is gebeurd omdat de bestreden beslissing een aantal zaken in vraag gesteld heeft. Het probleem werd maar vastgesteld in de bestreden beslissing, zodat verzoekster niet kon weten dat deze stukken dienstig konden worden voorgelegd. De Raad stelt dat het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, kan gerechtvaardigd zijn in het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij vooreerst al in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691 en RvV AV 17 februari 2011, nr. 56 201). In casu volgt de Raad echter niet dat het visum werd geweigerd om redenen die verzoekster onmogelijk kon voorzien (zie infra). Bijgevolg kan de Raad geen rekening houden met deze nieuwe stukken.

3. Over de ontvankelijkheid

In de verweernota werpt verweerder een exceptie op van onbevoegdheid van de Raad om uitspraak te doen over betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke en politieke rechten die door de wetgever niet expliciet aan hem zijn toegewezen. Hij erkent dat in de bestreden beslissing eigenlijk twee beslissingen in een akte zijn opgenomen waarbij het visum geweigerd werd en de huwelijksakte eveneens niet als authentiek wordt erkend.

De Raad stelt vast dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de rechtbank van eerste aanleg. De Raad erkent dit gegeven en kan zich dan ook niet uitspreken of de gemachtigde op rechtsgeldige wijze de buitenlandse akte weigerde te erkennen, noch over de geldigheid van de huwelijksakte. Dit neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering tot afgifte van een visum (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

4. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Doordat verwerende partij het verzoek tot toekenning van een visum op grond van art. 10 Vreemdelingenwet afwees.

Terwijl verzoekende partij de echtgenote is van dhr. Y. S.

Zodat de beslissing houdende weigering foutief gemotiveerd werd en hervormd dient te worden.

Toelichting:

Art. 10, §1, 4° Vreemdelingenwet stelt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: [...] 4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. [4 Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :]4

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van

bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; – [...]

Ter staving van de visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, afgeleverd op 22.08.2016 voor een huwelijk afgesloten op 24.04.2015.

Ten onrechte motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken dat de echtgenoot van verzoekster niet aanwezig was op het ogenblik van registratie van het huwelijk.

De echtgenoot was wel degelijk aanwezig:

Ten onrechte wordt voorgehouden dat de echtgenoot niet in het bezit zou zijn geweest van een paspoort. Verzoeker legt onder stuk 2 een foto voor van zijn paspoort.

Onmiddellijk nadat hij zijn paspoort kreeg, boekte de echtgenoot een vlucht via Düsseldorf, Istanboel naar Kabul (stuk 3). De heenreis Düsseldorf – Istanbul gebeurde op 15.08.2016, de vlucht Istanbul – Kabul vond plaats op 16.08.2016.

De echtgenoot betaalde het reisbureau Mahan Travel.be op 10.08.2016 de som van 650,00 € (stuk 4).

Verzoekster legt foto's voor van haarzelf met haar echtgenoot en hun kindje (stuk 5).

Tevens is er een video van het huwelijk. Bewijs zal nog worden neergelegd.

Tot slot legt verzoekster een attest voor waaruit blijkt dat haar echtgenoot met hun kind naar de dokter is geweest naar aanleiding van een ziekenhuisopname in de periode dat de echtgenoot in Afghanistan verbleef (stuk 6). Een vertaling zal later gevoegd worden.

Voorgaande elementen weerleggen een voor een de motivering dat de echtgenoot niet in Afghanistan was op 22.08.2016 om het huwelijk te registreren.

Derhalve is het document van registratie van het huwelijk geen frauduleus document en voldoet het wel aan de vereisten zoals gestipuleerd in artikel 27 WIPR.

Bijgevolg oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte dat er geen bewijs van huwelijksband voorhanden is."

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

"Doordat verwerende partij het verzoek tot toekenning van een visum op grond van 10 Vreemdelingenwet afwees onder verwijzing naar verschillende feitelijke argumenten.

Terwijl de gehanteerde motivering incorrect is.

Zodat de beslissing houdende weigering foutief gemotiveerd werd en hervormd dient te worden.

Toelichting:

Ter staving van de visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, afgeleverd op 22.08.2016 voor een huwelijk afgesloten op 24.04.2015.

Ten onrechte motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken dat de echtgenoot van verzoekster niet aanwezig was op het ogenblik van registratie van het huwelijk.

De echtgenoot was wel degelijk aanwezig:

Ten onrechte wordt voorgehouden dat de echtgenoot niet in het bezit zou zijn geweest van een paspoort. Verzoeker legt onder stuk 2 een foto voor van zijn paspoort.

Onmiddellijk nadat hij zijn paspoort kreeg, boekte de echtgenoot een vlucht via Düsseldorf, Istanboel naar Kabul (stuk 3). De heenreis Düsseldorf – Istanbul gebeurde op 15.08.2016, de vlucht Istanbul – Kabul vond plaats op 16.08.2016.

De echtgenoot betaalde het reisbureau Mahan Travel.be op 10.08.2016 de som van 650,00 € (stuk 4).

Verzoekster legt foto's voor van haarzelf met haar echtgenoot en hun kindje (stuk 5).

Tevens is er een video van het huwelijk. Bewijs zal nog worden neergelegd.

Tot slot legt verzoekster een attest voor waaruit blijkt dat haar echtgenoot met hun kind naar de dokter is geweest naar aanleiding van een ziekenhuisopname in de periode dat de echtgenoot in Afghanistan verbleef (stuk 6). Een vertaling zal later gevoegd worden.

Voorgaande elementen weerleggen een voor een de motivering dat de echtgenoot niet in Afghanistan was op 22.08.2016 om het huwelijk te registreren.

Derhalve is het document van registratie van het huwelijk geen frauduleus document en voldoet het wel aan de vereisten zoals gestipuleerd in artikel 27 WIPR.

Bijgevolg oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte dat er geen bewijs van huwelijksband voorhanden is.

In ieder geval schoot de Dienst Vreemdelingenzaken tekort in haar onderzoek. Eenvoudig was geweest om de vingerafdruk op het attest erkenning huwelijk te vergelijken met de vingerafdruk van de echtgenoot van verzoekster.”

Omwille van de verknochtheid worden de eerste twee middelen samen behandeld.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en het feit dat de huwelijksakte niet wordt aangenomen als bewijs voor de huwelijksband tussen verzoekster en de heer S.Y. Ook de reden waarom de gemachtigde de huwelijksakte als frauduleus beschouwt, wordt in detail uitgelegd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen: [...]”

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]”

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1)

Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Verzoekster beroept zich op het feit de buitenlandse echtgenote te zijn van de heer S.Y. Zij heeft dienaangaande een huwelijksakte voorgelegd die geregistreerd werd op 22 augustus 2016 en waarop beide echtgenoten hun vingerafdruk hebben geplaatst. De gemachtigde wijst er echter op dat hij niet kan aannemen dat verzoeksters partner op dat ogenblik in Afghanistan was omdat hij volgens hem op dat ogenblik in België verbleef als subsidiair beschermde. De gemachtigde steunt hiervoor op de verklaringen van verzoekster in haar interview op 24 november 2017 op de ambassade waarin ze verklaarde dat haar man sedert zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 niet meer is teruggekeerd en zijn kind nog niet heeft gezien nu zij is bevallen na zijn vertrek in 2015. Dit motief vindt steun in het administratief dossier. Anderzijds steunt de gemachtigde op de schriftelijke communicatie van de sociale dienst van 18 oktober 2017 waarin wordt gesteld dat de man bevestigde niet in het bezit te zijn van een paspoort. Ook die verklaring van de man vindt steun in het administratief dossier.

De eerste twee middelen zijn erop gericht om deze motieven te weerleggen met nieuwe stukken, zoals een foto van een deel van het paspoort van de heer S.Y., vluchtgegevens in verband met een vlucht van Düsseldorf naar Istanbul op 15 augustus 2016 en een vlucht van Istanbul naar Kaboel op 16 augustus 2016. Het betalingsbewijs aan het reisbureau van 10 augustus 2016, een foto waarop verzoekster met de heer S.Y en hun kind te zien zouden zijn en een onvertaald attest waaruit zou blijken dat de heer S.Y. met hun kind in Afghanistan naar het ziekenhuis is gegaan. Daargelaten de vraag of dit betoog betrekking heeft op de wettigheid van het niet erkennen van de huwelijksakte, dan wel op de wettigheid van de visumweigering, blijkt hoe dan ook dat de Raad met al deze stukken geen rekening kan houden. Er blijkt immers niet dat verzoekster, gezien de gegevens van het administratief dossier, onmogelijk kon anticiperen op deze motieven (zie supra). Verzoekster heeft immers de mogelijkheid gehad in het interview op de ambassade zich uit te spreken over het feit of haar voorgehouden echtgenoot sedert 2015 nog was teruggekeerd naar Afghanistan en heeft dit uitdrukkelijk ontkend. Ook de heer S.Y. kreeg de gelegenheid zijn paspoort voor te leggen op uitdrukkelijke vraag van de gemachtigde via zijn sociale dienst blijkens het administratief dossier, maar heeft verklaard op 18 oktober 2017 niet in het bezit te zijn van een paspoort.

Verzoekster voert nog aan dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek heeft gedaan omdat het eenvoudig zou geweest zijn de vingerafdrukken te vergelijken op het attest van de erkenning van het huwelijk en de gekende vingerafdrukken van de heer S.Y. De Raad meent dat het vergelijken van

vingerafdrukken die deels niet digitaal zijn, in geen geval kan beschouwd worden als een eenvoudig onderzoek waartoe de gemachtigde had moeten overgaan.

De Raad stipt evenwel aan dat verzoekster al de nieuwe stukken kan voorleggen in het kader van een nieuwe visumaanvraag.

Het betoog kan bijgevolg geen aanleiding geven tot de vaststelling van de schending van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht.

In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar middel toe als volgt:

*“Doordat verwerende partij een visum weigerde aan verzoeker.
Terwijl verzoeker een kerngezin vormt met dhr. Y. S.
Zodat de beslissing houdende weigering art. 8 EVRM schendt en hervormd dient te worden.*

Toelichting:

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de familieband vermoed wordt tussen echtgenoten.

In onderhavige zaak wordt niet betwist dat verzoekster en haar echtgenoot in het huwelijk zijn getreden en een kerngezin vormen. In de praktijk moet vastgesteld worden dat verwerende partij geenszins heeft onderzocht of verzoekster op 24.04.2015 een huwelijk afsloten.

Als de familieband is aangetoond dient verwerende partij een evenwicht te zoeken tussen de verschillende belangen en of zij hun familieleden elders kunnen verderzetten. Het verwijzen naar een DNA test ten aanzien van hun minderjarig kind is niet afdoende.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden

gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Verzoekster voert terecht aan dat de familieband tussen echtgenoten wordt vermoed in de rechtspraak van het EHRM. Echter gaat ze er verkeerdelijk vanuit dat in casu de gemachtigde de huwelijksband niet zou betwisten of zou aanvaarden dat de familieband is aangetoond. Omwille van de motieven in de bestreden beslissing, wordt de huwelijksband juist niet afdoende bewezen geacht door de huwelijksakte. De Raad kan, gezien de stukken die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing, en dus in deze fase van het geding, deze beoordeling niet kennelijk onredelijk achten. Bijgevolg diende de gemachtigde niet verder over te gaan tot een belangenafweging.

Bovendien en niet in het minst heeft de gemachtigde uitdrukkelijk gesteld dat indien een DNA-test ten aanzien van het kind A. aantoonde dat het om een gemeenschappelijk kind gaat van de heer S.Y. en mevrouw S.A., zijnde verzoekster, de resultaten van die test kunnen worden ingeroepen als bewijs bij een nieuwe beslissing op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er dienaangaande op dat de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM subsidiair is aan de mogelijkheden die het nationale recht biedt. Bijgevolg weze opnieuw aangestipt dat een nieuwe visumaanvraag in het licht van de nieuwe stukken die werden gevoegd bij het verzoekschrift en resultaten van een DNA-analyse een duidelijke mogelijkheid is teneinde het recht op het gezinsleven, indien aangetoond, te laten gelden. Verzoekster wijst er niet op dat het doen van een DNA-test bijzonder moeilijk zou zijn.

In deze fase van het geding is geen schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is in de aangegeven mate ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES